

Győri Nagy Attila

Angyalpalánta

versek

ISBN 978-963-12-8854-4

felelős kiadó: Nagy Attila

©Minden jog fenntartva

szerkesztette: Győri Nagy Attila
2017. Budapest

Győri Nagy Attila

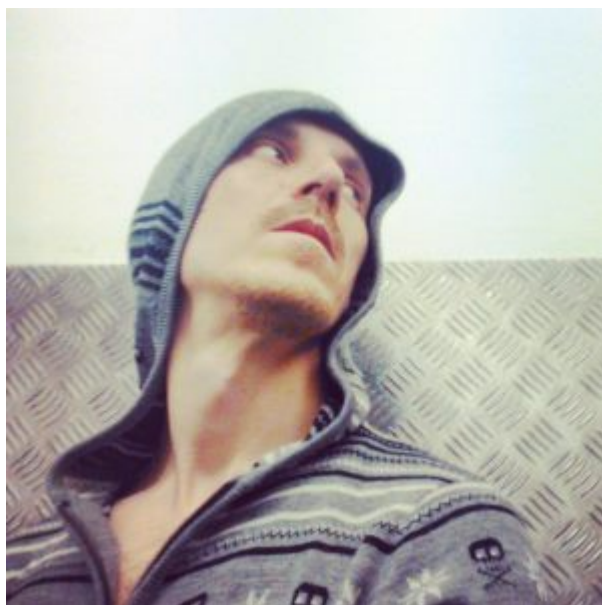
Angyalpalánta

Mekkora már a palántád? Az ég felé nő vagy satnyul? Duzzad-e az élettől vagy hagyod fonnyadni?

*csak locsolni kell... szívvel és lélekkel
csak napfényre vágyik... az éltetőre
csak nevelni kell... és meghálálja*

*Oly sokszor ellenállva a bűnös csábításnak, a végén a győztesek érzése a jutalmad...
és hopp, ott egy kis boldogság.*

A katarzist keresem a lírában, amitől felforr a vérem és csak egyszerűen boldog vagyok. Egyszerre izgatott, aki kirohanna a világból és nyugodt. Ébren akarok álmodni és szárnyak nélkül repülni, messze-messze a realitástól, a valóság határaitól. Csak szavak... még ha súlyuk is van. Csak álmodok... de az enyéme és remélem a kedves olvasóimé is. Repülj velem, messzire megyünk.

Angyal

Halványuló mosolyod dereng
A homályban és tovaszálló
Illatod már mindössze gyenge
Emlék a kis szobában, újra
Találkozunk mert hiszek még a
Csodákban és meg is ígértem
Neked korábban, várni foglak
Örökkön örökké

Van, ami sohasem változik
Megmarad a térben, egyszer sem
Lesz hervatag a szélben, s még ha
A jelenből egy pillanatra
Elszaladsz, attól bizony még az
Emléked megragad ebben a
Mindenkit újra befogadó
Szűk dimenzióban

Palánta

Jöttem, talán vártak
E világra létezni
Jót és rosszat érezni
Hogy lássam a kihívásokat
Hogy tudjam a szabályokat
Üres vászonként az út elején
Készen állva a színes csodákra
Ébredező rózsabimbóként
Az első napsugárra

Vagyok, talán tudod
Folyton tapasztalok
Minden áldott napért
Hálás köszönetet mondok
Enyém a száj, enyém a vágy
Enyém a sóhaj, enyém a tánc
Mert enyém a pillanat
Újra és újra, hogy higgyem
Az élet lakik bennem

Leszek, hiszek benne
A jövőm el van rejtve
De talán várnak rám
Valahol, valakik
Kiknek éppoly fontos
Hogy őszintén fogadják
Szenvedéllyel szeressék azt,
Ami volt, van, lesz,
Ami bennem rejlett

Bolondnak születtem

Ha azt mondd, süt a nap
És báránnyfelhők szaladnak az égen,
Mikor villámlik és sötétbe borul a táj,
Én hiszek neked!

Ha hívsz, hogy menjünk együtt,
Mert ott nyugalom, csend és békesség lesz,
Ahol az ágyuk dörögnek és puskaapor száll,
Én megyek veled!

Ha a kétezer méter
Szerinted nem sok ejtőernyő nélkül,
Még akkor se, ha sziklák vannak lenn a mélyben,
Én ugrom veled!

Ha Amerika a cél
És úgy véled közelebb van, mint hinném,
Akkor is ha nem látom a víz túlsó felét,
Én úszom veled!

Ha reggelizni akarsz
Sütőtököt, gépsonkát és mandulát,
Legyen mérgezett, torkot fojtogató cián,
Én eszem veled!

Mert bolond vagyok,
Bolondnak születtem!

Csoda

Nézd a fákat, ahol rügy fakad
Nézd amott szitakötő pihen
Nézd az aranyeső lágy tüzét
és lásd meg a csodát

Érezd a napsugár melegét
Érezd a vágyat, mely feltüzel
Érezd az ibolya illatát
és lásd meg a csodát

Halld a fülemüle hangját
Halld a tücsök operáját
Halld ahogy csaholnak a kutyák
és lásd meg a csodát

Egy pillanat

Mily tündöklő, sejtelmesen vágyat ébresztő,
Mélyrehatóan kacsintó pillantás, mely éget,
Táncra hívva csalogat, választ sem várva,
Kitárulkozva, letaglózva,
Mégis kellemesen, tündérmeséket ígérve, gyere!

Sára ma nem főz

Strichelni ment este Sára.
A férj gyomra sűrűn korog,
Egész nap csak morog.
Vacsora se lesz mára?

Emlékkép

Duna-parton ülve arra gondolok,
Gyerekként itt voltunk boldogok.
Ismerem ezt a fát, az ágait,
Mily egyszerűek voltak a vágyaink.
Egy jót fürdőzni, ugrálni,
Az ébredő természetet csodálni.
Ahogy zöldül a bokor,
Kövérlík a kukorica,
Úgy nőttünk mi fel,
Hirtelen, napról-napra.
A vad szamóca ízét
Még mindig érzem,
Csak az emlékképek
Kopnak lassan, szépen.
Most túl nyugodt a táj,
Nincsen móka, kacagás.
Gyerekek, hol vagytok,
A facebookon tomboltok?
Lesz vajon mit mesélnetek
A karosszékekben ülve,
Könnyektől homályos szemmel
Az unokákra nézve?

Fáklya

Fénythozó tűzmadár
Jöjj és világíts, mutasd az utat,
Hogy célba érjek, megpihenjek
Akkor, mikor úgy érzem teljes
Hitet nyert életem, a célok
Beteljesültek, a vágyak kielégültek
És majd azt mondom, köszönöm
A lábakat, melyek vittek, a karokat
Melyek húztak és a szívemet
Mely végre ragyog,
Pont úgy, mint te!

Február

Hidegen kavarogva lágyan hulló, mégis melegséget adó kristálypihe, mint homokszem a lábamon, korpa a vállamon.

Nézek felfelé, sűrűn pislogva és lenyugszom, ahogy illeg-billeg, leesik, eltűnik. Mégis volt értelme, talán ennek az egynek, része lett az életemnek.

Utánad

Változatlan üresség
Ez maradt utánad
Viszonyzatlan vágyak
Végtelen nagy szürkeség

Talán

Talán jövök egyszer még,
Ha majd valaki várni fog,
Ha valakinek számítok,
Vajon kinek kellemek még?

Felhő

Fák nélküli erdő,
Egy patak, melyben nincsenek halak,
Ez vagyok most,
Egy tárgy nélküli gondolat.

Mennék, de hová?
Maradnék, de minek?
Repülnék, suhannék az égig.
Te loptad el a szárnyaimat?

Szeretnék kifesteni egy szivárványt,
Felöltöztetni egy próbababát,
Célt adni a céltalannak,
Hitet a hitetlennek,
Hogy ne legyek,
Egy tárgy nélküli gondolat.

Háború vagy béke

Piros mókus bágyadtan szalutál
Követelve az aznapi regulát.
Jöjj ide, forogj körbe, táncolj,
Érezd a nap hívogató sugarát.
Kardod éles, lándzsád szúr,
Tán csak nem a vértől vagy ily rút?
Egy mókus legyen szép selymes
Szürkés, vagy aranyszínű barna,
Pontosan olyan, ahogyan azt
A teremtő Jóisten akarta.
Diód megvan, odúd tág,
Kicsi szíved mit kíván?
Érd be azzal, amid van,
Világbékét a vadaknak!

Határvonal

Átlépnél, ha bírnál.

Értenél, ha tudnál.

Tükröt adtam a kezedbe, hogy láss,

Szavakat a füledbe, hogy halj.

Néha tiltakoznék a sorsom ellen,

Nem értem a hidat, de át kell mennem.

Fény felé szállnék és árnyékba jutok,

Van, hogy a jó helyett csak rosszat kapok.

Mert könnyű a szándék,

De kétes az eredmény.

Talán nem az és úgy, kinek hittél,

Bizony, határvonal vagyok én.

Jimbának

Nyugodtan főzhetek,
Senki sem kiabál.
Telnek a napok, hetek,
Ürességet hagytál.
Hallom a lépteid.
Hallom a hangod.
Hiányzol!

Kinyitom az ajtót,
Nincsen útban senki.
Óvatosan lépkedem.
Minek?
Látom, ahogy suhansz.
Látom, ahogy játszol.
Hiányzol!

Érzem a súlyod magamon.
Hiányzol!

Kávézom

Nyugtatóan frissítő fekete arcú aroma,

Lágyan folyó kánaán

Átütő mosolyod határozott, egyben kihívó,

Keringőre felkérő

Hova hívsz, merre viszel te ördögi táncot járó

Csábító kecses démon?

Ki mondta, hogy szeresselek, mindennap keresselek

Csak úgy, mert megérdemlem?

Kell

Át kell úsznod a vad folyót, hogy a túlpartra érij.
Meg kell járnod a poklot, hogy a mennyországba juss.
Mert nincsen rózsza tövis nélkül,
Mert a méz mellé fullánk is jár.

Meg kell másznod a hegyet, hogy meglásd a csodát.
Rabnak kell lenned, hogy megértsd a szabadságot.
Mert nincsen eső rozsa nélkül,
Mert a mogyoróhoz héj is jár.

Szembe néztem az ördöggel, hogy leköpjem
És remegve csaptam be a pokol kapuját,
Mert a nagyon bátrak is félnek,
Mikor az életet választják.

Leszoknék

Te, kit annyian gyűlölnék,

Tüdőrohasztó.

Te, kit annyian imádnak,

Nyugalmatadó.

Te, ki után sóvárognak,

Epekednek.

Kinek füstje messze száll,

Hirdetve békét, dühöt, barátságot,

Jókedvet, mélabút,

Felejts el örökre!

Miért nem vigyáztál rám?

El kellett volna gáncsolnod
Mikor szaladtam ki a hóra,
Fel kellett volna emeled
Mikor süllyedtem a mélybe.
Miért nem tetted?
Vizet kellett volna öntened
Mikor szomjaztam,
Kérdezned kellett volna
Mikor némán néztem.
Miért nem szóltál?
Amikor rájöttem, mit jelent
A társas magány,
Akkor hol voltál?
Látsz, de nem ismersz,
Hallasz, de nem értessz.
Kellett volna egy kéz,
Kellett volna a józan ész,
Kellettél volna!
Szia, én vagyok!
Miért nem vigyáztál rám?

Nem remény

Tátongó messzeség

Körbezárt út

Fagyott pillanatok

Itt nincs kiút

Átölelt gyűlölet

Kitárt gonoszság

Elhagyott tájkép

Ez csak mocsár

November

Merengő pillantás fátyolos függönyön,
Emlékek vonata hangosan zakatol.
Tűzvirág melengeti szívem
A sírkövek néma táborán.
A virág illata lágy,
Krizantém az, semmi más.

Elfojtott lélegzet szélfúttá ajkakon,
Pirosló orcájú didergő nagymamák.
Nyugalom árad a lelkekben
A fakereszt síri árnyékán.
A gyertyák füstös lángja
Makacsul, szelíden száll.

Október

Színpompás levelek közt játszadozó friss szellő,
Nyári emlékeket idéző kurta napsugár,
Kövér szőlőszemektől roskadozó lágysző, vassző,
Erre sütőtök, amott gesztenye illata száll.

Pirosuló orcájú gyerekek együtt játszanak,
Vízparti békák énekéhez tücsök muzsikál,
Csipkebogyó érik a didergő lombok alatt,
A hajnali köd már leeresztette fátyolát.

Pepita

Amit kértem, üde és friss
Amit kaptam, csúf és avitt

Vittem rózsát, kedvesen
Majd hoztam gazt, bűdöset

Az édenkertről álmodtam
S keltem fűtetlen szobában

Most jön egy nagy káromkodás
Ez egy jó nagy kibaszás

Panelblues

A szél süvít és én bámulom, ahogy
Esőcseppek kopognak a betonon
A gépkocsik dudájába beleszól
A sárga villamos amint zakatol

A paneldzsungelnek sajátos miliője van, összetéveszthetetlen hangjaitól keringőzik a proli. Élet lakozik itt, a maga egyedi bájával, ficánkoló éberségével. Mari néni ablakot pucol, a hatodikról kidobtak egy csikket.

Riadt galambok suhannak
Utánuk kutyák csaholnak
Amott egy fáradt madárhang
Az rigó lehet talán csak

Néha esténként denevérek jönnek. Nekik nem szórunk kenyérmorzsát.
Amúgy sem esznek kenyeret. Azt hiszem, a gyümölcsöt jobban szeretik.
Tele vagyunk előítélettel.

Iskolások kacarásznak
Önfeledten hadoválnak
Számuk egyre gyorsabban nő
Ez kicsengetési idő

Focizni csak betonon fogsz. Bár füvet is találsz elvétve, de csak óvatosan, valamiért vonzza a kutyagumit. Ja, bocsánat, a rúgásokkal is finoman, az ablaküveg nem nagyon szereti a kemény bőrlabdát.

Figyelem a városi zajt

Hallgatom az unott morajt

Szinte már ritmusra jár

A lakótelepi kóceráj

Rózsám

Szaladj rózsá, vidd a szíved,
S ha célba értél, átölellek.
Boldogan mondom, szeretlek,
Vért izzadva örvendek.
Minden, ami jó, az fáj,
Mert megtartani nehéz.
De a tüskéhez jár a virág
És ez bizony nem kevés.
Sírjunk együtt vidáman,
Örüljünk hát egymásnak.
Fájdalomtól édes a csók,
Könny fakad a szirmaidból.
Bódító illatodtól szédülök,
Őszinte szerelmedből épülök.

Se nélküled

Ahogy esőcseppek a patakban
Összeolvadnak s ha szavakban
Nem értjük egymást magamban
Nem maradok egyedül

Az élet zajlik halkabban
Mulatunk a strandon zavartan
Pillantunk egymásra nyaranta
De mégsem egyedül

Ahogy az illatos ibolya tavasszal
Kinyílik jó lenne kamasznak
Lenni újra a szabadban
Táncolni nem egyedül

Érezni a csókot vadabban
Ölelni egymást kalandra
Készen állva maradhatsz
Ne legyek egyedül

SZ

Szeretnél játszani,
Szelíden kacagni,
Szédülten izgulni,
Szurkolva örülni?

Szeretnél csatázni,
Szíveket széttépni,
Szomorú könnyeket
Szárakra törölni?

Szeretnél beszélni,
Szavakkal közölni,
Szépeket mondani,
Szemeddel üzenni?

Szeretnél-e bármit?
Szeretsz vajon bárkit?
Szeretsz?

Szellem a palackban

Egyszer majd megírom
Amire születtem,
Mi megismételhetetlen
Majd megtudod akkor
Mi volt, mi mozgatott,
Igazán foglalkoztatottt

Kopogtat, már itt van,
Mélyen bent bolyongva
Várva ablakra, ajtóra
Nem tudom, mit akar
Mi nő ki belőle
Mi lesz a célja, velője

Minden nappal egyre vastagabb
Gyűlik benne a tapasztalat
Feszít, mint burkában a magzat
Amit a szűk hely már szorongat
És nemsokára kiszabadul
Hozva a csodát ártatlanul
Átütő lesz, ezt remélem
Szeretni fogom, ezt ígérem

Szerelem

Amikor elakad a hang,
Mert a vágy erősebb a mersznél,
Amikor egy sóhajban megáll az idő,
Akkor a pillantás is örökkévaló
És egy gesztus is aranyat ér.

Amikor remeg a kéz és nehéz a láb,
Mert fáj, aminek nem kéne,
Amikor önmagára marad a kétely,
Akkor a remény lesz a legfontosabb szó
És a szíved gyors választ kér.

Talány

Merre kék és hova piros,
Kinek kedd és meddig péntek?
Hány szabad és mennyi tilos,
Hol kenyér és miért rétes?

T-bolyda

Szédülten bolyongó páfrányok közt
Vasmadár tollat ragad és
Levélben kérdi: hogy vagy?
Merre jársz? Mit csinálsz?
Pávatáncot járó homállyal szemedben
Már a kérdés is oktalan.
Reális vagy szürreális a válasz
Kérdeznéd, de kitől?
Talán a hóbagoly, ahogy úszik
Az iszapban megfontolja majd.
S hálád jeléül kínálva,
Elfogad-e egy zacskó rizspelyhet?
Feltéve, ha mogyorós.

Vagyok

Csak szavak, még ha súlyuk is van
Csak vágyak, még ha céljuk is van
Egy kérdés sokszor nem elég
Egy válasz gyakran kevés

Csak egy pillanat, ami elszáll
Csak egy gondolat, ami elmúlt
Még nem ismerem önmagam
Még nem tudom, hova tartok

Csak járom az utam céltalan
Csak élem a sorsom, parttalan
De az emlékeim tiszták
De a jövőm az enyém

Valcer

Pulzáló kapillárisaimon át
Sürget a vágy
Legbelül tüzesen izzik a parázs
Szikrázva száll
Kívül van a szabadság, megszületik
A mutatvány
Bizsergő végtagjaim sietősen
Keringőznek
Megállítani őket én sem tudom
Nem akarom
Önálló életet élnek izgulva
A ritmusra
Fáradtságot egyhamar nem ismerve
Nem pihenve
Karonfogva a mámor pillanatát
Éjszakákon át
Átsuhanva a légüres tereken
Táncolj velem

Vízió

Rémálmok, önpusztítást kívánok!

Ne lássam a fátylat,

Mely elborít,

Üldözzön téged a kín!

Szürke ködben gyalogol a madár!

Ne érezzem arcodat,

Hiszen hideg,

A halk félelem minnek!

Szabadulj a tűz elől, mert kétes!

Átvilágít, de kimossa

Tiszta lényeg,

Nem hagyja meg a szépet!

Vonaton

Fecseg a vénasszony,
Tizenkettő egy tucat.
Pedig kedves akar lenni.
Velem, egy idegennel.
A szeme máshogy kék.
A hangja máshogy szól.

A képek ismerősek,
Mintha semmi se változna.
Pedig a fák nőnek,
A virágok hervadnak.
A szél máshogy fúj,
A fű máshogy zöld.

Ugyanazok a házak,
Sorrendben a falvak.
Pedig idén szebb a muskátli
Az átmázolt ablakban.
A nap máshogy süt.
A kutya máshogy ugat.

XX. század

Öntelt szempárok
Járnak az utcákon
Rothadtat kiabál
És nem int megálljt
Századunk mosolya
Lyukas fog
Olyan
Nagyon
Szomorú

Anyák napjára

Nincs rá szó, mi megköszönné

A táplálékot testemnek,

Köszönöm mégis!

Nincs vers, mi meghálálná

A szeretetet szívemnek,

Megírom mégis!

Gyökér voltál, energiátadó,

Lelkemet támasztó,

Most is az vagy!

Köldökzsinórként nyugalmat nyújtó,

Biztonságban tartó,

Most is az vagy!

Hol a szó, mely elég ékes,

Kifejezni igazán képes,

Örök hálámat?

Hol a kar, mely méltón teszi,

Szeretettel átöleli,

Édes anyámat?

Az utolsó szó jogán

Hasamból kettőt látva
Leesnék a homályba
A maradék világba
De a föld lassan forog
Még maradok, nem ugrok
Görcsösen kapaszkodok

Elkapom a pontokat
Markolom a tárgyakat
Vigyed el a gondokat
Én még beszélek hozzád
Ismét rád nézek, viszlát
Találkozzunk odaát

Békaúrfi /gyerekvers/

Békaúrfi, széles száj,
Elég mocsaras itt a táj.
Arra sétál békalány,
Lesz belőled királyfi tán?

Széles szájjal mosolyogsz,
Ugrálsz oda vagy sompolyogsz?
E nádas az otthonod,
Legyetek hát boldogok!

Gólyakölyök éhes lett,
Szemedben a félelem.
Újabb esélyt kéregetsz,
Életednek vége lesz?

Ha túléled a támadást,
Ez lesz itt a menyország.
Legyek hada erre száll,
Hosszú nyelved ragad ám.

Bögrés vers

A jó vers alapja a minőségi hozzávalókban rejlik. Végy két bögre témát, ettől lesz igazán tartalmas. Adj hozzá egy bögre rímet, majd rendezd őket sorokba.

Egy kis rím, egy kis strófa
Ez bizony jó kis móka
Keverem és kavarom
Szép sorokba pakolom

Keverés közben ügyeljünk a dallamra, jó legyen a ritmikája. Ízlés szerint adhatunk hozzá idegen szavakat. Én ugyan nem szeretem, de van, aki igen.

Szépen szóljon, hangozzon
Örömet is okozzon
Ha bánatos, az se baj
Sírva vigad a magyar

Ne felejtsük a fűszereket: egy csipetnyi metafora, ízlés szerinti megszemélyesítés, és ha van kedvünk, szórjunk a végére egy jó kis csattanót.

Fantáziánk együtt száll
Kinyílik a nagyvilág
Ha elkészült, csodáljuk
Családot is kínáljuk

Cicamica/gyerekvers/

Cicamica, fényes szőröd,
Beléd bújt vagy három ördög.
Túl hosszúra nőtt a körmöd,
Bánja vánkos, szék és bőrönd.

Egérkoma fuss, szaladj,
A kismacska megharap.
Lesz belőled uzsonna,
Édes véred lakoma.

Fotelemből most kimássz,
Nem neked áll a világ.
A párnádat megtaláld,
Holnap délig fel se állj.

Egyszer volt

Az élmények zuhataga beterített minket

Édesen

Ahogy feküdtünk a virágokkal teli réten

Szüntelen

Belefolyva az időbe, kortalan merengve

Végtelen

Gondokat nem ismerve súlytalanul repültünk

Réveteg

Tekintetünk bámulta az alászálló napot

Szélesen

Mosolyogtunk önfeledt pillanatokát élve

Képesen

Az ellazulásra, nem gondolva még a mára

Élni

Felrúgni a mókuskereket dühből
Elbújni a százsínű szivárványba
Elfutni a köd elől széleseben
Eljutni oda, hol világot láthatsz

Érezni a szellő simogatását
Élvezni a gyümölcsök édes ízét
Értetni a szerelem kódolt nyelvét
Létezni ott, ahol szívesen látnak

Közölni bátran a mondanivalót
Törődni a támogatást kérővel
Töltődni pozitív energiával
Kötődni mindahhoz, mi örömet ad

Kilépni a folytogató burokból
Kitépni a mérgező gatz tövestől
Ígélni és azután betartani
Dicsérni és szeretni önzetlenül

Hitem

Megújuló energiaforrásként
Száguldó vadlovak dús sörényén
Űzöm a célokat
Áttörve a kemény akadályokon
Boldogan kacagva a gáncsolókon
Haladok előre

Néha megállva térben és időben
Vidáman ázva lehulló esőben
Megpihenek némán
Csodálva a felkelő nap erejét
Ahogy ontja az életet szerteszét
Tűnődve ámulok

Lendületem hiszem kitart a síríg
Maximum néha elszámolok tízig
Hogy ember maradjak
Hitemet kétség nélkül megőrizve
fejet hajtva az előtt, mi őszinte
Uram, áldott vagyok!

Katarzis

Mélyről jövő, megszédítő,
Erős rohanás,
Versenyfutó vad lovakkal
Küzdő alakok.
Csordultig telt poharakkal
Táncoló kanász,
És az érzés, ne felejtsem,
Józan maradok.

Ha úsznék a végtelenbe,
Annak szélére,
Tartson tovább, mint gondoltam
A valóságban.
Kapaszkodom a jelenbe,
Tiszta létébe,
Orkánokkal vívok csatát
A pusztaságban.

Közöny

Belassult izommozgás
Tervekbe vájt holtág
Fájdalmas semmittevés
Izgalomból túl kevés
Nézek ki a fejemből

Szédülő realitás
Elmaradt takarítás
Odaégett ételek
A sarok is szép kerek
Édesmindegy szereplők

Repkedő gondolatok
Üres tapasztalatok
Visszafogott száguldás
Csupán néma bámulás
Kifogytunk a tettekből

Máriának

Szeretni végtelen
Nem törődni a heves vitákkal
Magasra emelt falnyi gátakkal
Kevesen képesek

Együtt boldogulni
Hosszú úton távolba ellátni
Közös ellenséggel háborúzni
Nehéz megtanulni

Bocsánatot kérni
Büszkeséget olykor félretenni
Ha kell, meghajolni, térden állni
Akkor is megéri

Önzetlenül adni
Semmilyen viszonzást se elvárni
Mert kéretlenül is fogsz valamit
Abból te is visszkapni

Tangó Belzebúbbal

Honnan tudnád mi a jó, ha még nem táncoltál a patással?
De tudd, mikor van vége a zenének, hogy búcsút mondhass örökre.
Honnan tudnád, hogy a nap meleg, ha még sosem fáztál?
De néha keresd az árnyékot, hogy ne maradjon árván.

Ha elgáncsolnak, ess el, mert felállni csak a földről lehet.
Ha megütnek, fájjon, mert benned van a szeretet.
Ha egy kötélén állsz és alul tüzesen izzik a tér,
Te csak tudd, a végén selymesen zöld fűre lépsz.

A kapuban már nem kérdik, hogy jutottál idáig.
Ha az utad oda vezetett, akkor már jó helyen vagy.
A kapunál fizetned kell, de nem arannyal, gyémánttal,
Csak azzal, ami nálad van, valami sokkal fontosabbal.

T-bolyda 2.

Távolban láttam táncodat
Amint a szalonnát hámoztad
Éppen
Írok hozzád egy verset
Értelme az nem lesz
Kérlek
Holnap vajon mit csinálsz,
Kötőtűkkel megdobálsz?
Nézlek
Ahogy eszel és forogsz
Közben nem is morogsz
Még nem
Csak szeretném megtudni,
Miért kell a szalonnát hámozni?
Télen
És tavasszal?

Tőlem

Sajátos hangulatkeltés
Ahogy szórom a szavakat
Két dimenziós érzelmek
Lágy hullámhossza hívogat
Örülj velem

Összefésülöm boldogan
Hogy élvezhesd a sorokat
Találjuk meg együtt újra
Maglehet, te vagy a Múzsza
Aki kellett

Papíron átadott hangok
Alakítják életünket
Hétköznapi ajándékok
Díszítik fel ünnepünket
Tőlem neked

Túl a magányon

Hirtelen kisütött a nap,
Élénkebbek lettek a színek,
Eltűntek az esőfelhők,
És az ég már világos lett.

Megtaláltam a páromat,
Az életem másik felét,
De jó lesz együtt örülni,
Mert megjött végre a remény.

Most már együtt fogunk sírni,
Mindenen, mi szomorú lett,
Vitatkozni, civakodni,
Igen, ez így nagyon jó lesz.

Utam

Új útra léptem, haladok előre,
Mi lesz a végén, várnak majd karöltve?
Szándékom erős, határozott,
Bár még nem tudom, mi vár rám ott.
Lehet, hogy napsütés, szivárvány,
Édes pite, kedves szó és cukormáz.
Csak erre gondolok,
Rosszat elképzelni se fogok.
Ha odaérek, mondják majd helló, szia?
Ahonnan elmentem, várnak vajon vissza?
Csupa kérdés, nincsen felelet,
Megéri majd a küzdelem?
Az út lehet rögös, gyötrelmes,
Ha elágazik, bizony még küzdelmes.
De ráléptem és gyorsan haladok,
Jobbra-balra sose fordulok.

Vers készül

Céltáblák vagytok, kedves szavak,
Légpuskával tüzelek rátok.
Van, aki megy, van, aki marad,
Örülök, ha kincset találok.

Kérlek, ne fussatok előlem,
Csak mosolyogjatok vidáman.
Formás, kerek rím lesz belőle,
Aki méltó rá és kívánja.

Bátran fedjétek fel magatok,
Lássam az igazi arcotok.
Őszinte sorokat akarok,
Ha jók lesztek, én nem csalódok.

Ünneplő ruhát adok rátok,
Hadd ragyogjatok mindannyian.
Szívemben, papíron és számon,
Ott lesztek mindig, minduntalan.

Álmodom

végtelen halrajokkal úszom az
óceán kéklő vizében, meg nem állva
kacsintgatok oldalra, fogadva a
delfinek mosolyát, néha-néha feltekintve
csodálom a beszűrődő napsugarak
játékát és élvezem ahogyan a nyugalom
szétáradva testemben boldogsághormonokat
szabadít fek
Aztán felébredek.

élénk színű pillangókat kergetek egy
hatalmas kék, piros, sárga virágokkal
díszített mezőn lábam elé se
pillantva, mert ha elesnék is, a
fű lesz selymesen puha ágyam
és csak kacagok, amikor egy szöcske
éppen az orromon landol
Utána felébredek.

mélyen magamba szívom az avar
friss illatát, amikor elkapom a
gesztenyebarna szemek kíváncsi pillantását
és azonnal mozdulatlaná válok, nehogy
megzavarjam a kis őzgida ártatlan
mindennapjainak gördülékeny fonalát,
amint az életet fedezi fel ebben a
hatalmas rengetegben
Sajnos felébredek.

Apámhoz

Kimondatlanul őriztél
Ott álltál, ahol kell
Szerettél minket őszintén
És sosem hagytál el

Most az angyalokkal beszélsz
Mi pedig maradtunk
Remélem majd sokat mesélsz
Ha oda juthatunk

Miattad jobb ember lettem
Bár ezt nem mondtam el
Még itt vagy benn a szívemben
Sose engedlek el

Az ajtó nyitva

Lezártam a múltat, a méreg kiürült,
Elengedtem és most már békegalambként
Repülhet az életem felszántott mezőin.
Szabad vagyok.
Helyet csináltam az új magnak, hogy
Csírája ontsa a szépséget, a mosolyt
Mely talán újra a részemé lesz.
Magam vagyok.
Lelkem ünneplőbe öltöztetve, mint
Paraszt gyerek áldozáskor, s fényesre
Pucolt cipőm csak úgy ragyog, virulok.
Boldog vagyok.
Arcom tisztára mosva, szemem csillog,
Befogadóképesen és lelkesen üzenem
A világnak, az ajtó végre kinyílt.
Nyitva vagyok.
Szívem kis réseit kitágítom, ne
Legyen akadály az előtt, ki mer, ki
Szerencsét próbálna vakmerően.
Hívó vagyok.
Még társtalanul, de társra vágyva,
Téged lényem ajtaja szélesre tárva
Vár, s bízom, hátha benyitnak.
Szia, én vagyok.

Az ihlet tánca

Ott, ahol a versek születnek
és szárnyalnak a gondolatok,
új életre kel a katarzis.

Nyitott kapun át az emlékek
mulatni jönnek, csak forognak
és velük szédülök magam is.

Jajj, messze már a realitás,
gyorsan el kell kapnom a ritmust,
hogy csak vigadjunk, most panasz nincs.

A ceruzám a porondmester,
táncom rendez a sorokat,
bolondos, gyönyörű szavak mind.

Hát csak dalolj kis metafora,
zengjenek a húrok messzire,
a végén adok majd valamit.

Micsoda tüll, káprázatos brill,
újra elvakít a keringő,
ilyen szépségre már szavam sincs.

Keresztrímek párosodjatok,
vérrel tüzel a heves tangó,
jöjjön világra egy rakat kincs.

Bohóc

arcodra mázolt grimaszodban ott
ül a fájdalom, a szemedbe nem
nézhetek, mert magába szippant
a szájalom, ahogy meg akarsz
nevettetni, és nekem muszáj
legalább egy félmosolyt csalnom
még ha nem is őszinte, de benne
van a remény, hogy a befeszült
púder alatt valami megremeg,
hátha megcsillan, ami emberi
és nem festett, amitől már
nem félek, hiszen én csak azt
akarom, hogy a bohóc legalább
egyszer önfeledten mosolyogjon

Én és én

Szélsebesen száguldó homokszemekként
rohannak az élet órái, a pillanat
élvezete elsiklik, csak múlt és jövő
létezik, én kiáltanék, hogy lassítsatok
végre, meg is állítanám, ha lehetne, mert
most akarom élvezni, most akarom érezni
idegsejtjeimen át minden mozzanatát a
jelennek, a kimondott szónak, az érintésnek, a
leendő emlékképnek, hiszen ez az értelme a
megismételhetetlen létnek, mi adatott.
Talán csak egyszer.

Nem akarok integetni a találkozásnak,
kívülállóként élni az életem és csak
bámulni a talajon a homokszemeket
azon gondolkozva, hogyan estek oda,
miként értek célba, kellemes volt-e az
útjuk, amikor el is kaphatnám őket
esés közben, örülve a sikereiknek,
búsulni a bánatukon, de legalább ott
lenni és dönteni, hogy elraktározom-e
vagy hagyom feledni, az időben elveszni.
A döntés az enyém.

Szeretném majd elmondani egyszer,
remegő térdekkkel, sajgó ízületekkel
kényelmes fotelben ülve, hogy kezet
fogtam a pillanattal, rákacsintottam
és örülve egymásnak, kézen fogva sétáltunk
a virágos mezőn, csak ő és én, akik
kimondatlanul is egyek lettünk, együtt
lebegtünk vagy zuhantunk és ha
fájdalmas is volt, de legalább együtt
sírtunk, mert kettesben még az is szebb.
Csak én és én.

Halálos csók

Pókasszony buja potroha,
Hadd legyek én az ostoba,
Kinek sorsa lesz mostoha.

Te vagy a végzetem, tudom,
Én mégis feléd rohanok,
Pedig csalfa a mosolyod.

Fényes királynőm vagy nékem,
Mielőtt ölsz, csókolj kérlek,
S tudom, ott állok majd tétlen.

Feladtam józan létemet,
Beléd szerettem tévesen,
Szívjad, csak szívd a véretem.

Fekete özvegy, szorítsál,
Fonaladon ne lazítsál,
Végső leckére tanítsál.

Én, az örült beléd látok,
De magamat mégse szánom,
Gyilkos keringőre vágyom.

Mitől vagy te nekem vonzó,
Ha nem leszek más, csak torzó,
Kiszáradt, üresen porzó?

Kilóg a matek lába

Hosszú volt a tegnapi éjszaka,
Palikának feje majd szétszakad.
Vidáman mulatott ő reggelig,
Nem kertelek, bebaszott, mese nincs.

Viszont másnap nyolckor műszak várta,
Addig kellett beérni a gyárba.
Tíz órára sikerült is neki,
Ideges lett a főnöke, Peti.

Halkan mondta, nem tehetek róla,
Finom volt a vörösboros kóla.
De én ledolgozom becsülettel,
Biztos kézzel, na meg tiszta fejjel.

Haza is ment két órával előbb,
Ugrott be az ágyba fejest egyből.
Őrjöngött másnap a főnök, Peti,
Mondta, leszedem a fejét neki.

Palika nem értette mi a baj,
Rohant is az irodába hamar.
Bent a következő kérdés várta:
Hány órát voltál tegnap munkában?

Tisztelettel jelentem, vagy nyolcat,
Én reggel tíztől kettőig voltam.
Mivel két órával később jöttem,
Ezért kettővel korábban mentem.

Tízből kettő az nyolc, bárhogy nézem,
Jártam iskolába, kérem szépen.
Nekem is rövidnek tűnt, az igaz,
De a matematika, az makacs.

Kulcs

Neked kell megtalálnod,
Rálépve a sárga útra.
Irányjelzőt adhatok,
Ha segítségként fogadod.

Kitettem a céltáblát,
Így könnyű lesz eltalálnod.
Csak gyere már közelebb,
Hogy megtaláld a szívemet.

Csak egy rozsdás, törött kulcs,
Esetleg egy ócska hajtű,
Mind-mind feleslegesek,
Ide azok nem kellenek.

Hát menj végig az úton,
A végén nézz a szemembe
És az ajtó kitárul,
Soha többé be nem zárul.

Léggömb

Vakítóan ragyog a nap, de
én a segítséget kérem, hogy
kapja el elszakadt léggömböm,
mert az életem így üres.
Nem akarok új célokat, a
régiek megfelelnek, de most
szívem koldusként kiált,
vissza, vissza, vissza!

Langyos szellő segíts, csak
dúdolom a remény dalát,
hozd vissza nekem, tereld
ide a megszokottat, az enyémet
akarom, s a csomót újra
megkötöm, csak most szorosabbra,
erősebbre, feloldhatatlanra.
Vissza, vissza, vissza!

Újra játszom majd a színes
lufikkal, kedvesek nekem,
hozzám tartoznak, lesz mit
óvnom a veszélyektől, mert
sérülékeny és egyszer már
elszakadt, éreztem, de ki,
remélem sosem lyukad.
Vissza, vissza, vissza!

Luftballon

Szükségem van rád, hogy
Elérjem az eget, mert
Egyedül szállni se tudnék.
Nélküled csak üres vagyok,
Te hélium, én luftballon.

Majd akkor lenézünk az
Óceánra, simogatjuk a
Felhők lábát, csodálva őket.
Együtt leszünk mi szabadok,
Te hélium, én luftballon.

A színes mezők látványában
Elmerülve jár át a csoda,
Miénk itt a tér.
A gondokat messze hagyom,
Te hélium, én luftballon.

Mosolyunk távolba száll,
Hegyeken, világokon át,
Boldogít a repülés.
Mert nekem fontos vagy nagyon,
Te hélium, én luftballon.

Macskakő

Télen lefagy, csúszik nagyon,
Ezt az utat inkább hagyom.
Nyáron forró, megéget,
Na, én innen lelépek.
Macskakő a neve,
Most röhögjek, he-he!

Lábam fájdul nekem ebbe,
Macska vagyok én, nem medve.
És amikor ugrottam,
Gerincem majd szétroppant.
Kilenc élet nekem?
Jó is volna, de nem!

A körmeimet koptatom,
Erre az egyre jó nagyon.
Másra bizony semmire,
Puha főveny kell ide.
Semmi köze hozzám,
Hiába is mondják!

Madárdal

Hallod már a tavasz operáját,
Amikor a rigó a fülemülére kontráz?
Állj meg egy pillanatra,
Új világ üdvözü!

A friss élet dallamára száll
Az ibolya örült illata, s lám
Zöldell a medvehagyma,
Mosolyt hagyva örököl.

A veréb is új párt talált,
Kezdődhet az ősznépi tánc.
Hogy önthetném szavakba?
Több ez, mint gyönyörű!

Hangosan csalogat a poszáta,
Mindenki a dallamokat csodálja.
Nincsen ok panaszra,
A fű is már kizöldült.

Mellét fészíti a fess gerle,
Idén is eladó a menyecske.
Finommá érik a vadalma,
Piros lesz és gömbölyű.

A zenét biztosítja erélyesen
Tücsök úr személyesen.
Szálljatok hát kalandra.
Ki húzná különbül?

Március

imádom a zöldet, annak minden
árnyalatát, a fakadó rügytől a
kövérlő fűszálig, a napról-napra
növő hajtásoktól a kiszélesedő
levelekig és az sem zavar, ha esik
az eső, mert ez már a tavasz illata,
az újjászületése, a reményé, hogy
újra virágba borul a táj és hallom
a madarak hangját, a tücsök
muzsikáját és érzem a megnyugvást,
lelki békém kiteljesedését, mert
az élet szép és én élvezem

Busz

Autóbusszal jött a Mikulás,
Se puttony, se rénszarvas, se szán.
De akkor vajon az ajándékok
Autóstoppal jönnek netán?

Ökörkör

Az ökör néha ökörködhet
A tínó örökké csak nyöghet
Öreg már az iskolapadhoz
Amúgy is szinte mindig kapkod

Megszülettél

Mától jogod van
Taposatlan füre lépni
Bárkitől bocsánatot kérni
Átölelni a napsugarat
És ha kedved van
Megégetni magad

Mától jogod van
Tomoló vihar elől kitérni
Semmitől és mindentől félni
Megcsókolni a harmatot
És ha kedved van
Futni egy jó nagyot

Mától jogod van
Akárki szemébe nézni
Történeteket elmesélni
Elbújni a bokor alatt
És ha kedved van
Feküdni csak úgy, hanyatt

Mától jogod van
A tücsökkel együtt zenélni
Egyszerűen csak élni
Szeretni önmagadat
És ha kedved van
Akár a szomszédodat

Menekült

Fekete városok
Hömpölygő tömege
Kinek a szégyene
Mindenki bánatos

Elmaradt válaszok
Üres tekintete
Néha az arcokon
Ott ül a szánalom

Elúszott lábnyomok
Megszámolt élete
Megint új tájakon
Hol vannak támaszok

Naív voltam

Mikor gyerek voltam, azt mondták,
Tündérek nem is léteznek,
Pedig álmomban láttam.
Csalódás volt, mikor megtudtam,
Nincs aranyhal és kívánság,
Pedig én vártam.

Átverték a húsvéti nyúllal,
Mondták tojásokat tojik,
Ilyen pedig nincs, szóltam.
Hazudtak nekem mikulásról,
Krampuszokról és virgácsról,
Kicsikét naív voltam.

Ma már csak nevetek ezen,
Hisz mindannyian léteznek,
Felnőtté kellett válni,
Hogy higgyek a mesékben.

Nem hívtalak

Se tettekkel, se szavakkal
És főleg nem erőszakkal
Tőlem nem vesznek el soha
Semmit, amit nem akarok
Semmit, ami nagyon fontos
Csak értéktelen tűnik tova

Oda, ahol a szív lakik
Oda, hol a lélek bújik
Faltörő kossal sem érsz el
Ha magamtól nem akarom
Mert magamat többre tartom
Tőlem búcsú nélkül mész el

Okoskodunk

Költők által papírra vetett szavak,
Az élet értelmét kutatva,
Fennkölt betűk zajongva,
Osztják az észet csapongva.

Eszmék, ideák, varázsos mondatok,
Írányt mutató gondolatok.
Mi ez az okoskodás,
Céltalan fontoskodás?

Leírni mégsem lehet az ölelést,
A barátságot, a kötődést.
Ne higgy mindig a szónak,
Menj ki néha a hóra.

A bőrödön ár érezd a hideget,
És azt is, ha valami meleg.
Igazi csodát keress,
Ne én mondjam el neked.

Szavak

ó szavak, ti
mennydörgő villámok
cikáztok
vad erővel
tájfunként, szélvésszel
rohantok
én ott vagyok
maholnap elkapom
sebtiben
enyém lesz hisz
megértem, felmérem
súlyukat
erejüket
átélve, érezve
megtudom
hisz akarom
milyen céllal jött
itt vannak

Színek

Lila, a tavaszt hozó ibolya,
orgonába oltott anyák napja
illata.

Sárgának rikító a szépsége,
a csókja buja, émelyítően
mézédes.

Pirossal táncoltam a tűz körül,
lebegj csak a szélben, a bika már
tűkön ül.

Kék, te ott a mennyekben, ragyogjál,
pálmafás szigeteket karolva
napozzál.

Zöld, az élet hírnöke, zsenge még,
minden feltörekvő napod áldott
nyeremény.

Szürkébe taposott rút lábnyomok,
már az idő is csak unalmasan
vánszorog.

Fehérnek hívták, mikor tiszta volt,
tündökölt, vakítóan ragyogott,
mint a hó.

Fekete lett az önző embertől,
akárcsak egy elhasznált, kivénhedt
szerető.

Barnába ölöm fojtott bánatom,
még ez az állott, langyos sör is csak
szánalom.

Rózsaszínű álmokat kergetek,
talán félkegyelmű bolond vagyok,
meglehet.

Tavasszal

A nyírfa tövében levél nem rezzen,
Csak a lágyszellőtől repked
Magasan a pitypang gyöngéd virága,
Ez itt a békés nyugalom világa.

Tovaszáguld a kis gyík, milyen fürge,
Amint rálépek mellette a fűre.
Mozdulatlan állok és némán nézem,
Vajon hová fut a virágos réten?

A tavi békáknál fellobbant a vágó,
Mi ez a kutykurutty, nekem csak talány.
Fodros tóban ebihalak úsznak majd,
Gólyáknak lesz izgalom, móka, kacaj.

Vidáman száll az énekszó messzire,
Párját keresi a hízott gerlice.
A bőség ideje megkezdődik már,
Amit ősz óta a természet kivárt.

Tükör

Miért nézel festett tükörbe,
Várva a hazug feloldozásra?
Senki sem véd meg önmagadtól,
Hiába is vársz a csodára.

El sem ültetted hited magva
Álszent éntudat, bohócnyi maszk.
Tán nem tudod, hogy segítség kell?
Valakitől kérdezd meg, ki vagy.

Most állj meg csak egy pillanatra,
Az ég felé mereszd a szemed,
És ha kérésed szívből fakad,
Hidd, az Úr megfogja a kezéd.

Azt a percet sosem feleded,
Amikor a tükör kitisztul.
Nézz szembe vele mosolyogva,
Az életed akkor elindul.

Türelmetlen

lassan pergő homokszemek súlya
egyre nő és csak vánszorog az
idő komótosan, nem törődve
mással, a vágyaimmal, hívó szavammal
lám hiába kérlelem, sürgetem
újra és újra becéző szavakkal
majd dühvel, haraggal, hogy
egy kis életet leheljek belé,
a percekből órák legyenek s napok

mégsem gyorsulnak, talán
szándékosan keringőznek a
türelmemmel és hopp, az egyik még
rám is kacsintott, a balga, csúfot
űzve belőlem, kihasználva fölényét,
pedig én nem bántottam, szerettem
is volna még akkor is, ha ő az idő ura

Ugyanúgy

Távoli városok
Rút pályaudvarán
Minden ismeretlen
Komfortzónám eltűnt
Magányosan várok
Én az idegenben

Beléd fogódzkodnék
Ha itt lennél velem
Nem vagy ismeretlen
Lám, hiányzol nagyon
Jobban, mint azt vártam
Távol idegenben

Csak a gondolatok
Szállnak a fejemben
Ez nem ismeretlen
Ugyanúgy létezem
Otthonomban is és
Messze idegenben

Uram

Nem akarok óriás lenni a
kívülállók közt, gazdagságban
fürödni és csak a hiányát
érezni annak, mi fontosabb,
mi valóban boldoggá
tesz, mert az arany elkopik,
az ezüst megfakul és ha majd
ott állok céltalanul a
kincsek között üres szívvel,
egymagam, akkor félek,
késő lesz.

A fényedben akarok úszni, az
árnyékkodat taposni akár kis
szürke bogárként, a közeledben
lenni jelentéktelen lényként, de
mégis tudva, hogy jó helyen
vagyok, szeretetet adok s kapok,
hisz minden itt van, mi számít,
mi igazán fontos és én már
csak meg akarom hálálni az
önzetlenséget, az esélyt, a
létem.

Verslista

Lopok egy kis időt,
órákat, perceket,
keresem az ihletet, mert
vers készül itt gyakorta,
ez itten a verslista,
van már, aki olvassa.

Fura érzés kerít hatalmába,
a gondolataim mások agyába
szállnak, hatalom ez, mi más,
a szavak hatalma.

Feladatok, talányok,
így leszünk mi barátok.

Csak szavak...

...még ha súlyuk is van,
költő leszek holtomiglan.
Édes gyönyör, függőség,
ihlet nélkül meddőség.
Néha jöhet egy kis próza,
mint a szódabikarbóna,
úgy szabadít fel,
hogyan aztán újra zuhanjak,
vagy repüljek oda, hol
istenek laknak és vidáman
rámmosolyognak,

Csak szavak...

...még ha súlyuk is van.

Állócsillagok

Cs úcsra juttatott sztárok
I ngrid Bergmannal hálok
L entről nézek a hegyre
L ollobrigidának keble
A ngyalok és démonok
G reta Garbón tűz ragyog
O lykor táncolnak a vágyaim
K im Basinger lábain

Csillagok

Cs illagok, csillagok
I zzó fényű arcotok
L átom a távolban
L eszek én még óriás
A nagyok között is
G óliát az álmomban
O lyan, mint ti, bálvány
K irályok közt császár

Fénylő

Cs odát láttam az égen.
I stenek szemébe néztem?
L ángoló volt, tüzesen égő,
L átóhatáron túl is fénylő.
A ngyalok játéka tán
G alaxis túloldalán?
O lyan, mint a gyémánt,
K ristálytisztán, némán.

Álmodik a tér

A nyugalmat adó égbolt alatt ébren
álmodom, a nap elfáradt, csak a
szentjánosbogárka repdes aktívan.
Övé itt a tér.

Ha behunyom szemem, a képek
megelevenednek, színekkel telnek
meg és mozgásba lendül az élet.
Enyém itt a tér.

Beköszönnék az álmovilágba, de túl
intim a pillanat, nyugalmodat megzavarni
nem akarom, játsszanak, örvendezzenek.
Övék itt a tér.

Herceg úrfi hajbókol, keringőzne
az udvarhölgyekkel. Táncolj, pörögj,
időd örök és végtelenül
nagy itt a tér.

Rakéták robbannak, fénylő tűzijáték,
önfeledt kacajok, dézsából
ömlő bor, ó, mily
szabad itt a tér.

Már én is mosolygok magamban a
milliónyi fényesen vakító csillag
alatt, ünnepi a hangulat,
boldog itt a tér.

Ha majd elfáradnak, betekarom
gyenge testüket, szemeim lehunyom és
csendesesen jó éjt kívánok.
Miénk itt a tér.

Kiárusítva

Tartalom nélküli csókok
Marták szét a lelkeket.
Erős maradok?
Ígéretet fúj a szél, de
Szemben álltam vele.
Félreértettem nagyon.

most tört kell vennem az eszemnek,
hogy leszúrja a szívemet,
kibillent mérlegem
hangok nélküli sikolyában
emlékszem réveteg

Csak remélem, neked nem szürke kórság,
Ami nekem piros és vadság.
De honnan tudhatnám?
Ki kell írtnom az elhintett magokat,
Nem történt semmi, mind hasztalan.
Én ezt nem tudtam.

Mily könnyű a kurvaélet,
Mert nem remélnek.
A falakat már látom,
Csak nem értem.
Ki húzta fel őket,
Mi célból állják
Útját a térnek?

ahol vígan szaladhatnánk,
barátokként együtt mulathatnánk
Erős maradok?

Annyi por maradt még
Gyenge lepkeszárnyaimon,
Ha hívsz, én sajnos ugrok.
Tudom, bolond vagyok.

szabadon

önfeledt pillanatokát ígért a nap
és mi alkut kötöttünk hamar
benne volt egy ígéret
amit most élvezek
számon semmit se kérhetek
gondok nélkül szabadon
én csak játszani akarok
nem gondolva a mára
se a holnapra
csak a vízre, a kőfalra
valamikor majd felnövök
s gyermekkorom elköszön
tőlem örökre
emlékképeken őrizve
azért mégse teljesen
akkor átadnám a felelősségem
visszakérve függetlenségem
hogyan csak még egyszer
rúghassam a labdát
a szabadság hídján

Haiku-válogatás

Kristálypihe hull
Tisztán fehérlik a táj
Én meg vacogok

Akartam szállni
Felhők, csillagok közt, de
Nem vagyok madár

Rámköszönt a köd
Ha szimpatikus volna
Visszaköszönnék

Mosolygó kígyó
Barátságos hiéna
Ez biztos mese

Virágos réten
Szomorúságot látni
Éles szemre vall

Elkanyarodni
Az egyenes utakon
Néha sikerül

Akartam hinni
A vágyakat megélni
Újra akarok

Táncolok hozzád
Fogadj szeretettel tán
Együtt mulatunk

Kékellne a rét
Ha lehetséges volna
De most csak zöldell

Bomlott elmével
Sivatagban szaladni
Nem könnyű játék

Hoztál meleget
Napsütötte tereket
Kedves április

Elhintett magok
Szárnyaló gondolatok
Termékeny vagyok

móka, kacagás
önfeledt pillanatok
játékos vagyok

nevessük együtt
semmivel se törődve
ki a világot

minden bánatot
félredobtam messzire
és csak kacagok

nem vagy közömbös,
érzelmeket váltassz ki,
hiszen gyűlöllek

bennem a harag
sosem uralkodhat el,
pozitív vagyok

néha robbannék
darabokra szerteszt
ha szét vet a düh

úgy kiáltanék
emberek, hé, segítség
néma maradok

átkozott szépség,
minden bajok forrása,
jöjj ide hozzám

szemedben az ég,
szívedben a lángolás,
eléget a fény

belülről rohadt,
fényes, pirosuló héjú
almát nem eszek

nekem adatott
földi jókból, vagyonból
bizony nem adok

lehet, ma kisüt
aranyfényben ragyogva
az égen a nap

halálos ágyon
elkönyörgött imákkal
bízunk bármiben

jön még valaki
ki neked teremtetett
csak győzd kivárni

találkozásba
vetett kitartó hittel
indul a napom

a betondzsungel
közepén új palánta
kér némi esélyt

hatással voltál
érzékszervre, elmére,
akkor most írok

némán csodálom
szemeid ragyogását,
szép világot rejt

Tartalomjegyzék

<i>Angyal</i>	6
<i>Palánta</i>	7
<i>Bolondnak születtem</i>	8
<i>Csoda</i>	9
<i>Egy pillanat</i>	10
<i>Sára ma nem főz</i>	10
<i>Emlékkép</i>	11
<i>Fáklya</i>	12
<i>Február</i>	13
<i>Utánad</i>	13
<i>Talán</i>	13
<i>Felhő</i>	14
<i>Háború vagy béke</i>	15
<i>Határvonal</i>	16
<i>Jimbának</i>	17
<i>Kávézom</i>	18
<i>Kell</i>	19
<i>Leszoknék</i>	20
<i>Miért nem vigyáztál rám?</i>	21
<i>Nem remény</i>	22
<i>November</i>	23
<i>Október</i>	24
<i>Pepita</i>	25
<i>Panelblues</i>	26
<i>Rózsám</i>	28
<i>Se nélküled</i>	29
<i>Sz</i>	30
<i>Szellem a palackban</i>	31
<i>Szerelem</i>	32
<i>Talány</i>	32
<i>T-bolyda</i>	33
<i>Vagyok</i>	34
<i>Valcer</i>	35
<i>Vízió</i>	36
<i>Vonaton</i>	37
<i>XX. század</i>	38
<i>Anyák napjára</i>	39
<i>Az utolsó szó jogán</i>	40
<i>Békaúrfi (gyerekvers)</i>	41
<i>Bögrés vers</i>	42
<i>Cicamica (gyerekvers)</i>	43
<i>Egyszer volt</i>	44
<i>Élni</i>	45
<i>Hitem</i>	46
<i>Katarzis</i>	47
<i>Közöny</i>	48
<i>Máriának</i>	49
<i>Tangó Belzebúbbal</i>	50
<i>T-bolyda 2.</i>	51

<i>Tőlem</i>	52
<i>Túl a magányon</i>	53
<i>Utam</i>	54
<i>Vers készül</i>	55
<i>Álmodom</i>	56
<i>Apámhoz</i>	57
<i>Az ajtó nyitva</i>	58
<i>Az ihlet tánca</i>	59
<i>Bohóc</i>	60
<i>Én és én</i>	61
<i>Halálos csók</i>	62
<i>Kilóg a matek lába</i>	63
<i>Kulcs</i>	65
<i>Léggömb</i>	66
<i>Luftballon</i>	67
<i>Macskakő</i>	68
<i>Madárdal</i>	69
<i>Március</i>	70
<i>Busz</i>	70
<i>Ökörkör</i>	70
<i>Megszülettél</i>	71
<i>Menekült</i>	72
<i>Naív voltam</i>	73
<i>Nem hívtalak</i>	74
<i>Okoskodunk</i>	75
<i>Szavak</i>	76
<i>Színek</i>	77
<i>Tavasszal</i>	78
<i>Tükör</i>	79
<i>Türelmetlen</i>	80
<i>Ugyanúgy</i>	81
<i>Uram</i>	82
<i>Verslista</i>	83
<i>Állócsillagok</i>	84
<i>Csillagok</i>	84
<i>Fénylő</i>	84
<i>Álmodik a tér</i>	85
<i>Kiárusítva</i>	86
<i>szabadon</i>	87
<i>Haiku-válogatás</i>	88